

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 449/2024
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Папулића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 852/20 од 27.11.2023. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 3/24 од 23.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Папулића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 852/20 од 27.11.2023. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 3/24 од 23.01.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 852/20 од 27.11.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 120.000,00 динара. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка а оштећена је са имовинскоправним захтевом упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 3/24 од 23.01.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву К 852/20 од 27.11.2023. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Ђорђе Папулић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и 11), став 2. тачка 2) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводећи да је суд додавањем објективних елемената дела који нису били наведени у оптужби повредио одредбу члана 420. ЗКП, која регулише однос оптужбе и пресуде, очигледно доводећи окривљеног у видно гори кривичноправни положај. Наиме, првостепени суд је у изреку побијане пресуде додао наводе „која му је поверена ради учења“, који нису постојали у оптужном предлогу тужиоца, а које речи представљају објективне елементе дела за које је окривљени оптужен и осуђен.

Изнети наводи захтева браниоца окривљеног се по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног суда, наведеном изменом у побијаној правноснажној пресуди чињеничног описа кривичног дела из оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Панчеву Кт.бр. 1332/18 од 23.11.2020. године, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА. Ово са разлога јер се правноснажна пресуда односи на исто лице – окривљеног АА и на кривично дело за које је оптужен – кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. КЗ, а суд је наведеном незнатном изменом којом је у изреци пресуде након речи „извршио недозвољену полну радњу над својом ученицом...“ додао речи „која му је поверена ради учења“, само уподобио оно што је окривљеном стављено на терет, заправо ускладио описано чињенично стање са терминологијом закона, при томе подразумевајући да су ученици наставницима поверени ради учења и да је то основна улога наставника, при чему наведена измена није извршена на штету окривљеног, нити је окривљени оглашен кривим за већу „криминалну количину“ од оне за коју је оптужен, јер су битна субјективна и објективна обележја бића кривичног дела иста и у оптужном акту јавног тужиоца и у изреци пресуде, као и сам начин извршења кривичног дела, односно постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке правноснажне пресуде са чињеничним описом радње дела датог у оптужном акту јавног тужиоца. Дакле, како је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. КЗ, то су у конкретном случају неосновани наводи

браниоца окривљеног АА којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводећи да нема објективних елемената кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. КЗ, из разлога што није описана принуда окривљеног према оштећеној као ни директан умишљај па самим тим описане радње окривљеног у изреци пресуде, без принуде и директног умишљаја, не представљају кривично дело.

Изнети наводи захтева браниоца окривљеног се по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне пресуде садржи сва битна законска субјективна обележја, дакле и директни умишљај окривљеног, тако и објективна обележја кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. КЗ, за чије постојање није неопходна примена силе окривљеног према оштећеној, већ да је окривљени лице коме је малолетник поверен, у овом случају наставник коме је малолетна оштећена поверена ради учења, за које је овај окривљени правноснажно оглашен кривим. Наиме, у изреци пресуде је наведено да је окривљени АА у време, месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, „док се налазио у стању да може да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, као наставник злоупотребом свог овлашћења, извршио недозвољену полну радњу над својом ученицом млдб..., која му је поверена ради учења, тако што је у средњој школи..., а у којој је предавао математику млдб оштећеној..., током претчаса математике пришао оштећеној и док је иста радила контролни задатак узео њену руку упоредио са његовом, те је рекао... да има сићушну руку, те када се претчас завршио...обратила се окривљеном да јој прегледа контролни задатак..., и док је стајала код врата, окривљени јој рекао да дође до клупе..., те када је оштећена дошла са друге стране клупе на којој је био наслоњен окривљени, ... јој руком показао да дође поред њега како би му показала задатке које зна да уради, а како млдб.оштећена није прилазила окривљени је пришао млдб.оштећеној, загрлио је на начин да је ставио своју десну руку преко њених груди на средини и почео да мази дојке млдб.оштећене, након чега је она одскочила, а окривљени јој је пришао и задигао мајицу и питао је да ли је голицљива у ком тренутку се млдб. оштећена измакла и у шоку рекла „Не“, те је кренула ка вратима, када је стигла до врата окривљени је дошао до ње и кренуо да је мази по коси и лицу рекавши да ће све бити у реду, након чега је млдб.оштећена изашла из учионице, иако је био свестан свога дела и хтео његово извршење, а био је свестан да је његово дело забрањено“.

Стога се неосновано захтевом браниоца указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП из разлога што се у изреци правноснажне пресуде не наводи да је окривљени под условима из члана 181. став 2. КЗ извршио неку другу полну радњу услед чега је диспозитив пресуде неразумљив и противуречан сам себи.

Поред наведеног, у преосталом делу захтева бранилац окривљеног оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену изведених доказа, давањем сопствене оцене изведених доказа и сопствених чињеничних закључака који су потпуно другачији од оних датих у побијаним правноснажним пресудама. Ово имајући у виду да бранилац окривљеног

напомиње да није доказано својство наставника као и да окривљени никаква овлашћена наставника није злоупотребио. Надаље, бранилац истиче да је оштећена злоупотребила своја права као ученик, када је остајала после часа и инсистирала да јој окривљени одмах и на лицу места оцени поправни контролни задатак, да суд није дао адекватан значај околности да од стране комисије вештака није утврђено постојање посттрауматског стресног догађаја код оштећене, као ни исказу сведока ББ који је навео да се оштећена увек понашала безобразно када треба да поправи оцену.

Имајући у виду да изнетим наводима бранилац окривљеног нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 438. став 1. тачка 11), став 2. тачка 2) ЗКП и погрешо и непотупно утврђеног чињеничног стања, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, али како у образложењу захтева не даје ни један разлог због којег сматра да је дошло до повреде наведене одредбе закона, а имајући при томе у виду да Врховни суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у овом делу, нема законом прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреде закона наведене у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, члана 484. и 485. став 4. ЗКП захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић